

หนึ่ง

หญิงสาวผู้ถูกเลือก

ยุคปัจจุบัน

หม่าชวนฉี หรือ คริสตัล หม่า อายุยี่สิบสี่ปี เป็นสายลับมือดีของหน่วยเอ็มเอสเอส (MSS : Ministry of State Security) พ่อกับแม่ของเธอเป็นสายลับมือฉกาจ ทั้งคู่รักกันระหว่างทำภารกิจ เมื่อแม่ตั้งท้องจึงเลิกเป็นสายลับ พ่อตัดสินใจรับภารกิจแฝงตัวเข้าไปในแก๊งอาชญากรค้ายาเสพติดข้ามชาติเป็นงานสุดท้าย ก่อนจะผันตัวไปเป็นครูฝึกสายลับเต็มตัว

แต่พ่อของเธอกลับถูกสายลับคู่แข่งเปิดโปง ทำให้เงินหมิงฝู หัวหน้าแก๊งค้ายาเสพติดส่งนักฆ่าตามล่า ท่านรู้ว่าไม่มีทางหนีรอดจึงฝากหม่าชวนฉีไว้กับหม่าอี้เหยา ผู้เป็นทั้งเพื่อนรักและหัวหน้าหน่วยเอ็มเอสเอส ขณะนั้นเธออายุเจ็ดขวบ คริสตัลต้องเปลี่ยนแซ่มาใช้แซ่หม่า แซ่เดียวกับพ่อบุญธรรม และแปลงประวัติทั้งหมดเพื่อหนีจากการตามล่า

หม่าอี้เหยารักหม่าชวนฉีเหมือนลูกแท้ๆ เขาอยากให้ลูกสาวตนใช้ชีวิตปกติเหมือนเด็กสาวทั่วไป แต่เป็นตัวเธอเองที่อยากเป็นสายลับเพื่อจับคนที่ฆ่าพ่อแม่มารับโทษ

หม่าอี้เหยารู้ว่าลูกสาวบุญธรรมของตนได้รับพรสวรรค์มาจากพ่อแม่

แท้จริงที่เสียไป ในฐานะพ่อ ไม่มีพ่อคนไหนอยากให้ลูกทำงานเสี่ยงอันตราย แต่ถ้ามองในฐานะหัวหน้าหน่วย เด็กที่มีพรสวรรค์เช่นนี้หากไม่รับเข้ามาฝึกก็เท่ากับว่าทางหน่วยสูญเสียบุคลากรที่มีความสามารถไป สุดท้ายเขาจึงยอมให้หมาชวณฉีมาเป็นสายลับ พ่ออย่างเขาจึงต้องเตรียมพร้อมทุกอย่างเพื่อให้แน่ใจว่าลูกสาวตนเก่งพอที่จะเอาตัวรอดได้ในทุกสถานการณ์

หมาชวณฉีถูกส่งไปเรียนศิลปะการต่อสู้หลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นมวยไทย กังฟู ยูโด คาราเต้ เทควันโด หรือแม้กระทั่งคราฟมากา¹ ซึ่งล้วนแต่ได้คะแนนลำดับสูงสุด เธอเรียนทั้งแพทย์แผนโบราณอย่างการใช้สมุนไพร การฝังเข็ม และแพทย์แผนปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นวิธีปฐมพยาบาล การผ่าตัดที่ไม่ใหญ่มาก เพื่อใช้ในการรักษาอาการบาดเจ็บเบื้องต้นของตนเอง เมื่อเธออายุได้สิบหกปี พ่อบุญธรรมก็ส่งเธอไปฝึกกับหน่วยรบพิเศษของจีน

หมาชวณฉีมีลางสังหรณ์แม่นยำ ทุกครั้งที่เกิดเรื่อง หญิงสาวจะรู้สึกได้ก่อนว่ามีสิ่งผิดปกติ แม้ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องอะไร แต่ก็เป็นการเตือนภัยชั้นยอด ซึ่งทำให้เธอรอดพ้นอันตรายมาได้ ตอนแรกเธอไม่เชื่อลางสังหรณ์ตนเองสักเท่าไร หลังจากพิสูจน์มาหลายครั้งจึงเชื่อ และทุกครั้งที่เธอไม่เชื่อลางสังหรณ์ สุดท้ายเรื่องร้ายก็เกิดขึ้นจริงๆ

แม่ของหมาชวณฉีเคยเล่าให้ฟังว่าก่อนจะตั้งท้องเธอ แม่ฝันเห็นชายแก่คนหนึ่งนำทารกหญิงหน้าตาน่ารักมาให้ แล้วบอกว่าเป็นเด็กมีบุญ ต้องเลี้ยงดูให้ดี ตอนแรกแม่ไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ หลายปีผ่านไปทุกครั้งที่พาเธอออกไปข้างนอก หากพบใครที่มีสัมผัสพิเศษ หรือเป็นพระที่ฝึกสมาธิและเข้าฌาน ต่างพูดกับแม่เหมือนกันว่า “เบ๊บบนฝากเด็กคนนี้อะไรเลี้ยง ชะตาคำหนดมาแล้วว่าสักวันหนึ่งเด็กคนนี้จะต้องกลับไปทำหน้าที่ของตัวเอง แล้วยังบอกอีกว่าให้

¹ ‘คราฟมากา’ เป็นภาษาฮิบรู แปลว่า การต่อสู้ระยะประชิด เป็นวิธีป้องกันตัวที่คิดค้นขึ้นในหมู่ทหารชาวอิสราเอล ปัจจุบันมีการนำไปฝึกในพิทเนตต่างๆ รวมทั้งสตูดิโอสอนศิลปะป้องกันตัวทั่วโลก คราฟมากาต้องอาศัยการผสมผสานเทคนิคหลายอย่าง ทั้งไอคิโด ยูโด มวย และมวยปล้ำ รวมถึงการฝึกฝนเพื่อต่อสู้ในสถานการณ์จริง ซึ่งเป็นแก่นสำคัญของการฝึกศิลปะป้องกันตัวประเภทนี้

ฝึกฝนเธอจนเก่งเหมือนพ่อกับแม่”

จากไม่เชื่อก็กลายเป็นหวาดกลัวว่าลูกสาวต้องจากไป แม่จึงไม่พาเธอไปไหนนอกจากโรงเรียน สิ่งที่คุณอื่นเตือนแม่ก็ไม่เคยทำ ไม่ยอมให้เธอรู้เกี่ยวกับอาชีพของพ่อและอาชีพเก่าของแม่ สุดท้ายพ่อกับแม่ก็ต้องจากไป เรื่องนี้เป็นปมในใจหมาช่วงนี้มาโดยตลอด

หมาช่วงนี้จบหลักสูตรของหน่วยรบพิเศษโดยใช้เวลาเพียงปีเศษ เมื่อครูฝึกสอนทุกคนส่งใบประเมินผล ปรากฏว่าเธอได้คะแนนสูงสุดของกลุ่มทางหน่วยจึงส่งเธอ อีริค และจางเซี่ย ที่ได้คะแนนลำดับสูงสุดในหน่วยไปปฏิบัติภารกิจเป็นทีม

หัวหน้าทีมอธิบายภาพรวมเกี่ยวกับการภารกิจครั้งนี้ เป้าหมายคือบริษัทผลิตยาปฏิชีวนะและวัคซีนป้องกันโรคภัยใหญ่ของจีน เนื่องจากมีสายรายงานมาว่า เบื้องหลังบริษัทแห่งนี้มีการสร้างห้องลับไว้ทำการทดลองเชื้อไวรัสตัวใหม่เพื่อจะสร้างโรคระบาด แล้วค่อยผลิตวัคซีนป้องกันไวรัส สุดท้ายก็จะผลิตยาปฏิชีวนะรักษาโรคระบาดนี้

เมื่อทุกคนเข้าใจภาพรวมของภารกิจนี้แล้ว หัวหน้าทีมก็แจกแจงลึกลงไปถึงขั้นตอนของบริษัท และมอบหมายงานให้แต่ละคนในทีมแบ่งตัวเข้าไปในแผนกต่างๆ

ขั้นแรก... เริ่มจากการสร้างไวรัสที่จะใช้ในการสร้างโรคระบาด โดยจับเด็กจรจัดและวัยรุ่นใจแตกมาทำการทดลอง พวกเขาจะฉีดไวรัสเข้าสู่ร่างกายเพื่อดูระยะเวลาในการเพาะเชื้อว่าใช้เวลาเท่าไร และอาการหลังจากได้รับไวรัสเป็นอย่างไร เหยื่อกลุ่มนี้จะถูกกักตัวไว้ในห้องพิเศษเพื่อกันไม่ให้แพร่เชื้อออกมา เมื่อสังเกตอาการแล้วพวกเขาก็รอดูว่าเหยื่อจะตายภายในกี่วันหากไม่ได้รับยารักษา

เหยื่อกลุ่มแรกถือว่าเป็นกลุ่มชะตาขาด ไม่มีใครรอดเลยสักคนเดียว พวกเขาจะทดลองจนกว่าผลจะออกมาที่น่าพอใจ จากนั้นบริษัทจะนำเชื้อไวรัสที่สมบูรณ์ที่สุดไปเข้าสู่กระบวนการผลิตเพื่อใช้เป็นเชื้อไวรัสผลิตโรคระบาด

ขั้นที่สอง... บริษัทจะนำเชื้อไวรัสมาเพาะเพื่อทำเป็นวัคซีนป้องกันโรคระบาด เขี่ยกลุ่มที่สองจะถูกฉีดไวรัสป้องกันก่อนสองสัปดาห์เพื่อให้ภูมิคุ้มกัน เมื่อพ้นระยะสองสัปดาห์จึงปล่อยเชื้อโรคระบาดและดูผลว่าป้องกันไวรัสตัวนี้ได้หรือไม่ แต่ไม่มีการทดลองใดสำเร็จในครั้งแรก ดังนั้นเขี่ยทดลองรอบแรกจึงมีไม่ถึงสิบเปอร์เซ็นต์ที่รอดชีวิต หลังจากนั้นก็ทดลองจนกว่าจะมีผู้เสียชีวิตน้อยลง บริษัทถึงจะผลิตวัคซีนออกมาทำตัวอย่างเก็บไว้

ขั้นที่สาม... พวกเขาจะใช้เขี่ยกลุ่มแรกมาทำการทดสอบยาฆ่าเชื้อไวรัส นักวิจัยจะทดลองจนกว่าจะได้ยาฆ่าไวรัสที่สมบูรณ์แบบที่สุด

เมื่อทดลองจนครบทุกขั้นตอนจึงจะปล่อยเขี่ยติดเชื้อออกไปแพร่โรคระบาด บางครั้งก็กระจายไวรัสไปตามอากาศ เมื่อเกิดโรคระบาดขึ้นก็ต้องรอไปอีกระยะหนึ่งเพื่อให้เกิดการตื่นตัวขององค์การอนามัยโลก (WHO) บริษัทจึงจะเริ่มปล่อยยาปฏิชีวนะบรรเทาอาการติดเชื้อ หลังจากนั้นก็ค่อยๆ ปล่อยยารักษาต่อไป แต่อาจจะเป็นในนามของบริษัทตัวแทนเพื่อไม่ให้มีพิรุณ แล้วจึงปล่อยยาปฏิชีวนะที่รักษาอาการให้หายเป็นปกติ ส่วนเรื่องวัคซีนป้องกันนั้นเป็นขั้นตอนสุดท้าย เพียงเท่านั้นบริษัทก็ได้เงินมหาศาล รวมถึงหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ซึ่งพุ่งสูงจนเกือบติดเพดาน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่บริษัทผลิตยาเหล่านี้ทำ เพียงแต่ยังไม่สามารถหาหลักฐานมาเอาผิดได้

หัวหน้าทีมอธิบายขั้นตอนเรียบริ้อยก็ส่งทีมของเธอไปยังแผนกต่างๆ ของบริษัท โดยปลอมประวัติเพื่อให้ทีมของหมาชวนฉีแฟงตัวเข้าไปได้อย่างสะดวก

ทีมเธอแฝงเข้าไปในบริษัทนานสี่เดือน แต่ละคนได้ข้อมูลและตัวอย่างที่ต้องการ ทั้งยังวาดแผนที่ตำแหน่งคุมขังของคนที่ไม่โดนจับมาทดลอง ภารกิจใกล้จะสำเร็จไปได้ด้วยดี วันที่กำลังจะเสร็จสิ้นภารกิจ ทางเอ็มเอสเอสได้ประสานกับหน่วยงานต่างๆ เตรียมเข้าจับกุม หลังจากทุกคนที่แฝงตัวอยู่ในบริษัทออกมาพร้อมหลักฐานทั้งหมด

หมาชวนฉีหลบออกมาจากบริษัทพร้อมข้อมูลแล้วรีบไปยังจุดนัดพบ

แต่จู่ๆ เธอก็ตาพร่า แล้วทุกอย่างก็ดับวูบ ไม่นานความรู้สึกเย็นเยียบก็ปลุกเธอให้ค่อยๆ ลืมตาขึ้น กระทั่งภาพตรงหน้าชัดเจนจึงรู้ว่าเธอถูกพวกมันจับได้ และความรู้สึกเย็นเยียบเมื่อครู่ก็คือน้ำเย็นที่พวกมันสาดเพื่อปลุกให้เธอตื่น

หลังจากสติกลับมาครบถ้วน หญิงสาวก็พบว่าตนเองอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ มือกับเท้าถูกมัดไว้ พวกมันพยายามเค้นข้อมูล แต่หมาชวนฉินเกล้งทำเป็นไม่เข้าใจ เมื่อไม่ได้ข้อมูลที่ต้องการเธอจึงถูกซ้อมอย่างหนักเพื่อให้ยอมบอกว่าใครส่งเธอมา หลักฐานอยู่ที่ไหน และยังมีคนอื่นแฝงตัวมาอีกหรือไม่

หมาชวนฉินไม่ยอมพูดแม้แต่คำเดียว เท่าที่สังเกตฝ่ายนั้นก็ไม่มั่นใจว่าใครเป็นสายลับ เหมือนลองสุ่มจากความน่าจะเป็นมากกว่า หญิงสาวจึงทำเป็นไม่รู้เรื่องอะไร ตลอดเวลาที่ถูกจับอยู่ในห้องลับ เธอเอาแต่พูดประโยคเดิมซ้ำไปซ้ำมาว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ซ้ำไปก็เปล่าประโยชน์ สู้เอาเวลาไปหาสายลับตัวจริงดีกว่า หมาชวนฉินขอร้องให้พวกมันปล่อยเธอไป

พวกมันจึงเปิดกล่องวงจรปิดให้เธอดูว่าหนึ่งในสองคนนี้ซัดทอดมาว่าเธอเป็นหนึ่งในสายลับที่ถูกส่งแฝงตัวเข้ามา ถ้าไม่ยอมตายก็ให้บอกว่าใครส่งเธอมา และส่งมาทั้งหมดกี่คน

หมาชวนฉินไม่เชื่อว่าทั้งคู่จะเป็นคนซัดทอด และถึงจะซัดทอดจริง รับก็ตายไม่รับก็ตาย หญิงสาวยอมตายคนเดียวดีกว่าจะดึงเพื่อนร่วมทีมไปตายด้วย

ที่สำคัญ... อีริคติดกับเธอมาตลอด เขาแอบชอบเธอ แม้หญิงสาวจะไม่ได้คิดเกินเลยไปกว่าเพื่อน แต่ก็มั่นใจว่าคนทรยศต้องไม่ใช่เขา ส่วนอีกคนก็เป็นเพื่อนที่ดี ร่วมฝึกด้วยกันมานาน ไม่น่าจะเป็นไปได้ว่าสองคนนั้นหักหลัง พวกมันน่าจะสงสัยพวกเธอทุกคน แต่เลือกที่จะให้ซัดทอดกันเอง

หมาชวนฉินปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาพร้อมกับร้องไห้อย่างน่าสงสาร จนชายหนุ่มที่มาสอบสวนหญิงสาวใจอ่อนและยื่นโอกาสครั้งสุดท้ายให้

“สาวน้อย ลองคิดดูให้ดี เธอโดนเพื่อนหักหลังแล้ว จะปากแข็งไปเพื่ออะไร ฉันจะให้โอกาสเป็นครั้งสุดท้าย พรุ่งนี้ก่อนเที่ยงจะเป็นวันขึ้นชะตาของ

เธอ”

ก่อนไปชายหนุ่มยังกล่าวว่าถ้าเธอยอมบอกทุกอย่างว่าทำงานให้ใคร และมีใครบ้างที่แฝงตัวเข้ามา พวกมันจะไม่ฆ่าเธอ แต่จะทำให้ลืมความทรงจำไปบางช่วง โดยจะฉีดยาโรฮิพโนล (Rohypnol) ซึ่งเป็นยาระงับประสาท ทำให้นอนหลับและสูญเสียความทรงจำไปชั่วขณะ แต่ถ้าใช้ในปริมาณมากอาจทำให้ความทรงจำบางส่วนหายไป

วันต่อมาคนที่มาสอบสวนหญิงสาวเป็นชายหน้าตาจืดชืดแต่ดูเจ้าเล่ห์ หญิงสาวแก้มทำเป็นกลัวเขาจนดูน่าสงสารแล้วขอให้ปล่อยเธอไป โดยเธอจะยอมทุกอย่าง ชายคนนั้นจึงบอกว่าถ้าเธอยอมนอนด้วยจนเขาพอใจ จะยอมปล่อยเธอไป

ฟังดูก็รู้ว่าเป็นคำโกหก อีกฝ่ายแค่เห็นเธอยังสาวและสวย จึงคิดจะหลอกมีสัมพันธ์ด้วยแล้วฆ่าทิ้ง มันคงไม่อยากให้ใครรู้ว่าตนมีสัมพันธ์กับเหยื่อ แต่ถึงจะรู้ว่าโดนหลอกเธอก็ต้องแก้มโง่เชื่อว่ามันจะช่วยจริงๆ หญิงสาวจึงแก้มทำเป็นยอม ชายหนุ่มซึ่งมีหน้าที่สอบสวนพอใจอย่างมากที่จะได้เซยชมหญิงสาวที่หมายตามานาน

“สาวน้อย รอดูด้วย ฉันไปปิดกล้องวงจรปิดก่อน แล้วเราค่อยมาสนุกกัน รับประกันว่าเธอจะติดใจจนต้องร้องขออีกรอบ ฮ่าๆ” มันมองเธอด้วยสายตาที่เห็นกระหาย ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

หม่าชวนฉีพยายามคิดหาทางเอาตัวรอด การโดนซ้อมอย่างหนักมาถึงสองวัน ได้รับอาหารกับน้ำเพียงวันละมื้อเพื่อไม่ให้ตายก่อนได้ความจริง หากเป็นคนอื่นคงยอมคายความจริงออกมาแล้ว แต่ไม่ใช่กับเธอที่ถูกฝึกมาอย่างหนักจากหน่วยรบพิเศษ เรื่องแบบนี้ถือว่าธรรมดามาก

หม่าชวนฉีมักซ่อนของมีคมอันเล็กแต่สรรพคุณไม่เล็กลงไปตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย ใบมีดคมสามารถตัดเชือกหนาๆ ขาดได้ ปลายแหลมของมันสะเดาะกุญแจได้ทุกชนิด เป็นอุปกรณ์พื้นฐานที่พวกหน่วยรบพิเศษต้องมี

หญิงสาวค่อยๆ เลื่อนมือที่ถูกมัดไขว้ไปด้านหลังขึ้นมาใกล้ขอบกางเกง พยายามสอดนิ้วเข้าไปหาช่องที่ซ่อนของมีคมเอาไว้จนเจอ

หญิงสาวรีบตัดเชือกที่มีมือออก แต่ไม่ให้ขาดสนิทเพราะถ้าเชือกหลุดแล้ว ใ้หน้าจิตยังไม่ปิดก้องได้งานเข้าแน่ เพื่อความแน่นอนเธอจึงรอกจนกว่าไฟสีแดงจากกล้องวงจรปิดดับลง จากนั้นก็ตัดเชือกให้ขาดออกจากกันทันที เมื่อมือเป็นอิสระแล้วก็รีบตัดเชือกที่ขาแต่ยังไม่ปลดออก นำเชือกกลับมาพันมือไว้หลวมๆ รอให้มันกลับมาเพื่อหลอกถามให้แน่ใจว่ามีใครเฝ้าอยู่บ้าง และพวกที่เหลืออยู่ที่ไหน

ใ้หน้าจิตเดินเข้ามาด้วยสายตาที่เห็นกระหาย “เฮอะ เรามาสนุกด้วยกันได้แล้ว หุ่นเธอนี่น่าพิศวงจริงๆ” พูดจบก็ถอดเสื้อตัวเองออกแล้วเริ่มปลดเข็มขัด

“เดี๋ยวก่อน! ฉันจะแน่ใจได้ยังไงว่าคุณจะไม่พาใครมารุมโทรมแล้วถ่ายคลิปไว้” หม่าซวนฉียังไม่อยากเห็นของอุบาทว์ตอนนี้

“ฉันไม่มีรสนิยมแบบนั้น แล้วก็ไม่ได้อยากให้ใครรู้เรื่องนี้ ไม่ต้องกังวลไปหรอก” เขาทำท่าจะถอดกางเกงออก

“เดี๋ยวก่อน! ถ้าเราทำอะไรกันแบบนี้ ข้างนอกจะไม่ได้ยินหรือ ฉันกลัว แล้วก็อายด้วย ฉันยังไม่เคย” เธอพยายามยื้อเวลาพลางหลอกถามว่าข้างนอกมีใครเฝ้าอยู่หรือเปล่า

“เรื่องมากจริง! พวกข้างนอกฉันไล่ไปหมดแล้ว อีกอย่าง... นี่ก็เป็นห้องเก็บเสียงด้วย เฮอะ เลิกเรื่องมากและถ่วงเวลาได้แล้ว”

หม่าซวนฉีพยักหน้า ใช้จังหวะที่ใ้หน้าจิตกำลังปลดเข็มขัดและถอดกางเกงรีบแก้มัดแล้วจัดการอีกฝ่ายทันที ไม่ถึงสองนาทีมันก็สลบเหมือด หญิงสาวคันตัวมันก็พบบิลด์การ์ด ปืน และขวดยาเล็กๆ ขวดหนึ่ง มันคือยาโรฮิบนอล แสดงว่ามันคงเตรียมยาไว้เผื่อเธอเปลี่ยนใจ ในนี้จะมีเข็มฉีดยาเมื่อลองค้นอย่างละเอียดก็พบเข็มฉีดยากับสลิ้ง เธอจึงคว้ามันมาฉีใ้หน้าจิต เมื่อจัดการคนในห้องเรียบร้อยแล้วหม่าซวนฉีก็ค่อยๆ ลัดเลาะไปตามทางอย่างระมัดระวัง แปลกที่คนยืนคุ่มมีน้อยผิดปกติ ไม่รู้ว่าเป็นกับดักหรือไม่ แต่คง

ต้องลองเสี่ยง จะให้ออกไปคนเดียวแล้วทิ้งเพื่อนสองคนไว้เธอก็ทำไม่ลง เพราะทั้งคู่ดีกับเธอ โดยเฉพาะอิริค

อิริคเข้ามาฝึกเป็นสายลับรุ่นเดียวกับหม่าชวนฉี ทั้งสองมักถูกจับคู่ฝึกด้วยกันเพราะคะแนนใกล้เคียงกัน อิริคใส่ใจเธอมากจนหญิงสาวรู้สึกได้ว่าเขาน่าจะคิดเกินเพื่อน คอยดูแลและห่วงใย ทั้งยังดีจนเธอละลายใจ แต่หม่าชวนฉีไม่เคยคิดเกินกว่าความเป็นเพื่อน ในเมื่ออีกฝ่ายยังไม่พูดความรู้สึกออกมา เธอจึงยังสบายใจ

ครั้งหนึ่งอิริคพลาดท่าระหว่างการฝึกทำให้เขาเกือบตกหน้าผาตาย หม่าชวนฉีได้ช่วยชีวิตเขาไว้ หลังรอดตายอิริคจึงคิดว่าชีวิตคนเรานั้นเกินกว่าจะปล่อยให้เวลาผ่านไป จึงตัดสินใจที่จะสละชีพความในใจ

หญิงสาวไม่คิดว่าอิริคจะมาสารภาพรักกับตนจึงวางตัวไม่ถูก ถ้าเป็นคนอื่นเธอคงจะปฏิเสธแบบไร้เยื่อใย แต่ไม่ใช่กับอิริค เธอกลัวจะเสียเพื่อนรักไป จึงไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

อิริครู้มานานแล้วว่าอีกฝ่ายไม่ได้คิดเกินเลยกับตน และการที่เขาสารภาพความรู้สึกออกไปอาจทำให้ผู้หญิงที่เขาชอบอึดอัด เพื่อให้คนที่ตนหลงรักไม่ลำบากใจ อิริคจึงเรียกเธอออกมาพบเพื่อจะสะสางทุกอย่าง

“คริสตัล ผมรู้ดีว่าความรักมันบังคับกันไม่ได้ ถ้าสิ่งที่พูดออกไปวันนั้นทำให้คุณลำบากใจ ผมอยากให้คุณคิดว่าความรักของผมเหมือนกับสายลม คุณไม่จำเป็นต้องรับรู้การมีตัวตนของสายลม แต่ยามใดที่คุณเหนื่อยล้าและร้อนใจ คุณก็จะสัมผัสถึงความรักของผมได้เสมอ ไม่ว่าคุณจะมีใครในใจ ผมก็ยังคงเป็นสายลมอยู่ข้างกายคุณ ผมจะไม่มีวันทิ้งคุณไปไหน”

หลังจากที่หม่าชวนฉีเข้าไปช่วยจางเซี่ยกับอิริคออกมาได้ ถึงรู้ว่าการถูกจับตัวไปครั้งนี้เป็นการทดสอบครั้งสุดท้ายก่อนเข้าบรรจุเป็นสายลับ การทดสอบครั้งนี้ไม่มีการแจ้งให้รู้ล่วงหน้า สถานการณ์ทุกอย่างเหมือนจริง เพราะทางหน่วยต้องการทดสอบด้านจิตใจ ความซื่อสัตย์ โไหวพริบ ทิမ်เวิร์ก และความ

มันคงในอารมณ์

ทีมที่ทำภารกิจหลักสำเร็จถึงจะได้รับการทดสอบด้านสุดท้าย แต่ละทีมจะพบสถานการณ์ไม่เหมือนกัน สิ่งเหมือนกันคือแรงกดดันมหาศาล การซ้อมเพื่อให้คายความจริงออกมา บางคนได้ข้อเสนอเป็นเงิน บางคนโดนยกเอาคนรักหรือครอบครัวมาข่มขู่ แล้วแต่หัวหน้าที่ปฏิบัติภารกิจนั้นจะสรรหามาทดสอบเด็กใหม่

ผ่านไปสิบวัน หน่วยเอ็มเอสเอสเรียกคนที่สอบผ่านเข้าไปยังหน่วยงานใหญ่เพื่อรับการบรรจุและส่งตัวให้แผนกต่างๆ ตามความโดดเด่นของแต่ละคน

หมาชวนฉีเข้าไปรายงานตัวกับหัวหน้าหน่วยทีมเอพร้อมจางเซีย ทั้งคู่ไม่พบอีริค ที่แรกทั้งสองคนเข้าใจว่าอีริคได้ไปอยู่ที่อื่น เมื่อทั้งคู่ไปสอบถามเหล่าครูฝึกว่าอีริคอยู่หน่วยไหน ก็ไม่มีครูฝึกคนไหนยอมตอบ

หมาชวนฉีกับจางเซียยังมองโลกในแง่ดีว่าอาจเป็นความลับที่ไม่สามารถเปิดเผยได้ แต่ท้ายที่สุดอีริคก็ฝากจดหมายมาให้พวกเธอคนละฉบับ

เนื้อหาในจดหมายอธิบายทุกอย่างได้ดี เขาเขียนมาขอโทษที่สุดท้ายก็ทรมานเธอกับจางเซีย ชายหนุ่มเพิ่งรู้ว่าเมื่อตนเองและคนในครอบครัวยื่นขาข้างหนึ่งเข้าสู่ประตูผี จึงได้รู้ว่าคุณรู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจจะตายเป็นเช่นไร ประกอบกับฝั่งนั้นยื่นข้อเสนอเป็นเงินก้อนโตที่จะทำให้เขากับครอบครัวสบายไปทั้งชาติ สุดท้ายความกลัวตายและความโลภก็ครอบงำจนมองไม่เห็นสิ่งผิดปกติ พวกมันโอนเงินจำนวนห้าล้านเหรียญเข้าบัญชีเขาทันทีหลังจากเขายอมสารภาพความจริงทั้งหมด สุดท้ายเขาก็เพิ่งรู้ว่านี่คือบททดสอบ

อีริคไม่กล้าสู้หน้าหมาชวนฉีกับจางเซีย ยิ่งเป็นหมาชวนฉีเขายังไม่กล้าสู้หน้าเข้าไปใหญ่ การหักหลังคนที่ตัวเองบอกว่ารักและจะปกป้องนั้นทำให้เขาละอายใจ เขารู้สึกว่าตัวเองเลวเกินกว่าจะไต่หน้ามา让她เห็น

เมื่ออ่านจดหมายฉบับนี้จบ หมาชวนฉีถึงกับช็อกไปครู่ใหญ่ แม้ว่าเธอ

จะไม่ได้รักอีริคเหมือนคนรัก แต่ชายหนุ่มเป็นคนที่เธอเชื่อใจ อาจเพราะหมา-
ช่วนฉีอ่อนต่อโลกมากเกินไปจึงเชื่อว่าผู้ชายที่ยอมผู้หญิงทุกอย่าง ดูแลไม่เคย
ห่างจะไม่มีวันทรยศหักหลัง ขนาดไม่ได้รักยังเจ็บขนาดนี้ ถ้าปล่อยให้ตัวเอง
รักละ จะเจ็บปวดมากขนาดไหน ความรู้สึกติดลบกับผู้ชายจึงเพิ่มมากขึ้น

หมาช่วนฉีทำงานเป็นสายลับได้เกือบหกปี ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์
หรือทักษะเธอล้วนเป็นอันดับหนึ่ง ท างงานไหนยากและอันตราย ชื่อเธอจะ
เป็นตัวเลือกแรกๆ ของหน่วยเสมอ ครั้งนี้ก็เช่นกัน

ในที่สุดโอกาสที่เธอรอคอยก็มาถึง เมื่อมีสายรายงานว่าเงินหมิงฝู ผู้
อำนวยการสร้างภาพยนตร์ชื่อดัง ซึ่งเบื้องหลังคือพ่อค้าและค่านิยม กำลัง
ร่วมทุนกับต่างชาติทำการฟอกเงินและค้ายาเสพติด หมาช่วนฉีจึงรับอาสา
จัดการภารกิจนี้เพื่อทำให้คนที่ฆ่าพ่อแม่เธอได้รับผลกระทบที่ก่อไว้

กองถ่ายภาพยนตร์ มังกรสะท้านแผ่นดิน

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการถ่ายทำภาพยนตร์ร่วมทุนสร้างระหว่างเงิน-
หมิงฝูกับ แฮร์รี มาคาร์ด หุ่นส่วนทำภาพยนตร์และงานผิตกฏหมายทุกชนิด
พวกเขามาที่กองถ่าย โดยช่วงเย็นจะมีการจัดแถลงข่าวของบริษัท เธอกับดีน่า
หรือเย่หุปัง คู่หูรุ่นพี่จึงแยกกันไป ดีน่าขึ้นไปคัดลอกข้อมูลการทำผิดและการ
ฟอกเงิน โดยพวกเธอสืบทราบข้อมูลนั้นอยู่ในตู้ลิ้นชักในห้องทำงานของ
เงินหมิงฝู ส่วนหมาช่วนฉีนั้นปลอมเป็นสแตนด์อินของนางเอกเพื่อเข้าไปใน
งานแถลงข่าวซึ่งจะมีการแสดงฉากต่อสู้ให้นักข่าวเก็บภาพ โดยเธอได้ประสาน
งานกับเย่หุปังและหน่วยเพื่อรอจับกุม

“คริสตัล มีปัญหาติดหน่วย ฉันเปิดตู้เซฟนี้ไม่ได้ มันเป็นระบบใหม่
ล่าสุด เธอขึ้นมามีจัดการได้ไหม” เย่หุปังหาที่ซ่อนตู้ลิ้นชักพบแล้ว แต่ยังไม่
สามารถจัดการกับระบบของตู้ได้

“ได้ ฉันจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้ละ” หมาช่วนฉีรีบติดต่อกับหน่วยของเธอ
“คริสตัลเรียกหัวหน้า ตอนนี้เราพบที่ซ่อนตู้เซฟแล้วแต่ดีน่าเปิดไม่ได้ ฉันจะ

ขึ้นไปจัดการเอง ขอให้ทางฐานส่งสแตนด์อินมาแทนและจัดการกล่องวงจรปิดด้วย เมื่อได้หลักฐานแล้วจะรีบแจ้งให้ทราบทันที”

“ทางหน่วยทราบแล้ว จัดการได้เลย ระวังตัวด้วย”

หม่าซวนฉีจัดการกับคนเผาลิปต์แล้วรีบขึ้นไปชั้นบนสุดของตึก ลอบเข้าไปในห้องทำงานของเงินหมิงฝู ที่ตอนนี้ดีนาร์อยู่แล้ว

“คริสตัล ตู้เซฟนี้ต้องปลดล็อกสี่ชั้น พลาดได้แค่ครั้งเดียว ฉันก็เลยไม่มั่นใจ”

“ฉันจัดการเองดีนะ เธอไปดูลั่นทางไว้” หม่าซวนฉีหันมาทำสมาธิ เธอต้องรีบจัดการให้เสร็จภายในสามนาทีก่อนสัญญาณเตือนภัยจะดัง เริ่มจากทาบลายนิ้วมือที่ไปขโมยมาจากเงินหมิงฝู แล้วสวมคอนแทกต์เลนส์เลียนแบบม่านตาของเงินหมิงฝูเพื่อสแกนม่านตา สุดท้ายคือกดรหัสปลดล็อกสองชุด ถ้าพลาดเพียงตัวเดียวก็ต้องเริ่มต้นใหม่

รหัสชุดแรกเป็นการหมุนรหัสเซฟ ซึ่งต้องหมุนหกครั้ง พอหมุนผ่านจึงกดรหัสชุดที่สองแปดตัว หม่าซวนฉีฝึกหมุนเซฟทุกวัน ทั้งยังมีเพื่อนในวงการนี้ เธอจึงจัดการทุกอย่างผ่านตั้งแต่ครั้งแรก เมื่อเปิดได้แล้วพวกเธอก็รีบเปิดโน้ตบุ๊กเพื่อหาข้อมูลที่ต้องการ และกวาดเอาयरรวมถึงเงินสดทั้งหมดลงกระเป๋าเพื่อเก็บเป็นหลักฐาน เมื่อได้ทุกอย่างแล้ว หญิงสาวก็ให้เย่หุปิงติดต่อฐานเพื่อเรียกหม่าอี้เหยามารับ จากนั้นจึงให้คนของเอ็มเอสเอสที่แฝงตัวอยู่ในงานแถลงข่าวเข้าจับกุม

ทั้งคู่ขึ้นไปบนดาดฟ้าเพื่อรอเฮลิคอปเตอร์ เมื่อเฮลิคอปเตอร์มาถึงก็ปรากฏร่างของแฮรี่ หรือเซียงซีเจิง สายลับรุ่นพี่ ทั้งยังเป็นคนรักของเย่หุปิง หม่าซวนฉีหันไปมองเพื่อนรัก

เย่หุปิงเห็นสายตาของคู่หูก็ถึงกับหน้าเสียว หญิงสาวอธิบายว่าเซียงซีเจิงอยากเป็นคนมารับพวกเธอด้วยตัวเองเพราะเป็นห่วงและต้องการกลับฐานพร้อมกันเพื่อแจ้งให้ทางหน่วยทราบว่าทั้งคู่จะแต่งงานกัน พร้อมกันนั้นเธอก็จะลาออกจากหน่วยทันที

ทว่าหมาช่วนฉีไม่พูดให้เพื่อนรักใจเสีย ลางสังหรณ์บอกเธอว่าเซียง-
ซีเจิงกำลังจะหักหลังพวกเธอ

แล้วก็จริงตามคาด ชายหนุ่มสั่งให้เฮลิคอปเตอร์ของหน่วยกลับไปก่อน
เมื่อเซียงซีเจิงเห็นกระเป๋าลูกฐานอยู่กับหมาช่วนฉี ฐวนหนึ่งสายตาเขามีร่อง
รอยหยุดหดหู่ปวดผ่านก่อนจะหายไป เย่หฺงปิงอาจไม่สังเกตเห็น แต่เธอที่
ระแวงระวังตัวอยู่ตลอดเห็นเต็มสองตา หญิงสาวกระชับกระเป๋ามือแน่นขึ้น

“ติน่า คริสตัล หัวหน้าที่ให้ผมมารับพวกคุณและนำลูกฐานกลับไป”
เซียงซีเจิงพูดจบก็ยื่นมือมารับกระเป๋าลูกฐาน

เย่หฺงปิงเริ่มรู้แล้วว่าทุกอย่างผิดปกติ เธอไม่ได้แจ้งไปที่หน่วยแต่ทำไม
ชายหนุ่มถึงบอกว่าหัวหน้าเป็นคนส่งเขามา ทำไมเขาต้องโกหกหมาช่วนฉี ที่
สำคัญ... ทำไมไม่ให้เฮลิคอปเตอร์รอแล้วให้พวกเธอขึ้นไป แม้ตอนนี้หญิงสาว
ไม่อยากจะเชื่อว่าคนรักหักหลังตน แต่ก็ไม่อาจทนหลอกตัวเองว่าทุกอย่างเป็น
ปกติ

เย่หฺงปิงหันไปมองเพื่อนรัก สายตาของหมาช่วนฉีที่มองกลับมานั้นเต็ม
ไปด้วยความเห็นใจ เท่านั้นเย่หฺงปิงก็รู้แล้วว่าหมาช่วนฉีอ่านเกมออก ถึงเธอจะ
ไม่มีความคิดหักหลังเพื่อนและหน่วย แต่ก็หนีความจริงไม่ได้ว่าเธอกำลังทำให้
เพื่อนได้รับอันตราย ทำให้หน่วยเดือดร้อน

เซียงซีเจิงก็รู้เช่นกันว่าทั้งคู่ไหวตัวทันแล้ว จึงไม่รอให้โอกาสหลุดมือ
วิ่งเข้าไปแย่งกระเป๋าลูกฐาน แต่เย่หฺงปิงวิ่งมาขวางไว้ก่อน จังหวะนั้นหมา-
ช่วนฉีก็กดสัญญาณฉุกเฉินที่ติดกับตัวสองครั้งเพื่อติดต่อหมาอี้เหยา เป็นที่รู้
กันว่าถ้าหนึ่งในพวกเธอกดปุ่มฉุกเฉินสองครั้ง แสดงว่าทั้งคู่ตกอยู่ในอันตราย
แต่ได้ลูกฐานมาแล้ว ให้รีบจับกุมเงินหมิงฝูและพวก

เซียงซีเจิงเห็นดังนั้นก็คิดว่าตัวเย่หฺงปิงที่เข้ามาขวางไว้เป็นตัวประกัน
เพื่อจะให้อีกฝ่ายส่งกระเป๋าลูกฐานมา หญิงสาวตกใจมากที่คนรักทำกับเธอ
แบบนี้

“เฮรี่... ทำไม” เย่หฺงปิงถามด้วยเสียงตัดพ้อแล้วหันไปมองคนรักที่เอา

ป็นจ่อศีรษะเธออยู่ น้ำตาที่ค่อยๆ ไหลออกมาทำให้เสียงที่เจิงตอบด้วยความรำคาญ

“ดีนา... ผมไม่คิดว่าคุณจะไร้เดียงสาขนาดนี้ มีใครบ้างไม่यरกรวย”

“คุณคิดว่าจะหนีรอดหรือแฮร์รี่ คุณเปลี่ยนใจซะเถอะ ฉันจะคุยกับคริสตัลไม่ให้เอาเรื่องคุณเอง ได้ไหมแฮร์รี่ คิดซะว่าเห็นแก่ฉัน”

“ดีนา คุณสำคัญตัวเองผิดไปแล้ว ถึงผมจะรู้สึกดีกับคุณ แต่ก็ไม่มากไปกว่าผู้หญิงที่ผมควงอยู่ ผมคิดไม่ถึงเลยว่าสายลับมือดีของหน่วยอย่างคุณ จะมองโลกสวยได้ขนาดนี้ ฮ่าๆๆ”

เย่หรูปึงหันไปมองคนรักอีกครั้งอย่างไม่เชื่อสายตา นี่ไม่ใช่เสียงที่เจิงที่เธอรู้จัก ชายหนุ่มเหมือนเปลี่ยนไปเป็นอีกคนหนึ่ง อาจจะจริงอย่างที่เขาพูด ชายหนุ่มไม่ได้เปลี่ยนไป แต่เป็นเธอต่างหากที่เฝ้ามองเขาไม่ออก

หมาชวนฉิมมองคู่หูที่ถูกจับเป็นตัวประกันด้วยสีหน้าหนึ่ง แม้เธอจะกังวลแค่ไหน แต่ในสถานการณ์ที่ความตายมารออยู่ตรงหน้า หญิงสาวไม่อาจแสดงอารมณ์ใดๆ ออกไปได้ เพราะนั่นหมายถึงชีวิตของเธอและเพื่อนรัก

“แฮร์รี่ ฉันว่าคุณเชื่อที่ ดีนาพูดดีกว่า คิดว่าทางรัฐบาลกับหน่วยเราจะปล่อยคุณไปนั้นหรือ ไหนจะพวกเงินหมิงผู้ึก ถ้าพวกมันรู้ว่าหลักฐานทุกอย่างอยู่กับคุณ รวมถึงเฮโรอีนมูลค่ามหาศาลนั้น ถ้าเราไม่มีหลักฐานก็จับกุมมันไม่ได้ ฝ่ายนั้นรอด มันคงไม่คิดว่าคุณมีบุญคุณกับมันหรอก”

หญิงสาวเอ่ยต่ออย่างใจเย็น “คิดว่าทางหน่วยไม่รู้หรือว่าคุณโจกรรมข้อมูลสายลับฝั่งเรา แล้วยังเอาหลักฐานที่เราหาได้ไปขายต่อให้ฝั่งอเมริกา เพื่อให้ทางนั้นมีหลักฐานจับ แฮร์รี่ มาคาร์ต แลกกับการลี้ภัยและเงินมหาศาล ฉันจะบอกให้เอาบุญ คนที่ไร้เดียงสาไม่ใช่ ดีนาหรอก แต่เป็นคุณต่างหาก”

หมาชวนฉิสุดลมหายใจลึก ขณะค่อยๆ พูดสิ่งที่คาดการณ์ออกมา “ข้อมูลความลับขนาดนั้น คิดว่าฝีมืออย่างคุณกับคู่ควงคนใหม่จะเหนือชั้นขนาดจะเข้าฐานระบบของเราได้ง่ายหรือ คุณต่างหากที่พลาด สิ่งที่ได้ไปมันก็แค่ข้อมูลลวงที่ติดไวรัส เริ่มเห็นภาพหรือยังว่าขายข้อมูลนี้คุณก็ตาย ไม่ขาย

คุณก็ตาย โลกนี้ไม่มีที่ให้คนทรยศอยู่หรอกนะ แต่ถ้ายอมมอบตัวตอนนี้ เรื่องที่เกิดขึ้นที่นี่ ฉันกับติน่าจะไม่พูดถึงอีก โทษก็จะได้เบาลง ที่สำคัญ... ฉันกับ ติน่าจะหาหนายเก่งๆ ให้เอง ดังนั้นปล่อยติน่าซะ”

เซียงซีจึงคิดไม่ถึงว่าหมาชวนฉินจะรู้เรื่องทุกอย่างที่เขาทำ มิน่าใครๆ ถึงเตือนเขาเสมอว่าอย่าเข้าใกล้เชอนัก แม้นี่ตัวอันตรายชัดๆ ตอนนีทางหน่วย น่าจะรู้เรื่องทุกอย่างแล้ว เขาไม่มีทางเลือกอื่นให้เดินอีก ถึงจะมีเขาก็ยังขอเลือก เดินทางนี้ ชายหนุ่มไม่เชื่อว่าคนมีฝีมืออย่างเขาจะไม่มีประเทศไหนไม่ยอมรับ ไว้ พวกประเทศเล็กๆ ถ้าเขามีเงินมากพอ ทำไมเขาจะขอลี้ภัยไม่ได้ เมื่อคิด ได้แบบนั้น น้ำเสียงที่ตอบกลับจึงแฝงความอวดดี

“คริสตัล... คุณไม่ต้องมาทำเป็นรู้มากอวดฉลาด ถ้าคุณยังไม่อยากให้ เพื่อนรักตายทั้งเป็น ส่งกระเป๋ามา! ถ้าคุณยังดื้อ ผมจะส่งเพื่อนคุณไปขาย ในช่อง คุณก็น่าจะรู้ว่ากว่าที่คุณจะตามเพื่อนรักเจอ สภาพเธอจะเป็นยังไง”

เย่หุปังหันไปมองคนรักอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ไม่มีน้ำตาแม้แต่หยดเดียว แต่หลังเลือดในใจแทน นี่หรือคนที่สัญญาว่าจะรักและดูแลกันไปชั่วชีวิต ฮี! ติน่า นังโง่ ทำตัวเองเดือดร้อนไม่พอ ยังลากเพื่อนรักมาเดือดร้อนด้วย หญิงสาวหันกลับไปสบตาเพื่อนรัก “คริสตัล! ไม่ต้องสนใจ หนีไป! คนอย่างแฮร์รี่ เชื้อไม่ได้”

เซียงซีจึงเอาปืนฟาดหน้าอดีตคนรักด้วยความไม่หยาบอย่างไม่อ้อมแรง แม้แต่นิด เย่หุปังที่โดนฟาดหน้าด้วยด้ามปืนถึงกับตาพร่า เลือดไหลออกจาก ขมับและมุมปาก แต่เธอก็ไม่ปรีปากร้อง

เย่หุปังหันมาสบตาหมาชวนฉิน ทั้งคู่ทำงานร่วมกันมาหลายครั้งจึงรู้จัก กันดี สายตาเธอนั้นบอกให้คู่หูเบี่ยงเบนความสนใจ เพื่อให้หญิงสาวอาศัย จังหวะจัดการกับแฮร์รี่

หมาชวนฉินเข้าใจความหมายของสายตาที่เพื่อนรักสื่อ เธอเปิดกระเป๋า แล้วหยิบซองบางอย่างออกมา “นี่ใช้หมิ่นที่นายต้องการ” พูดจบก็โยนแฮร์รี่อิน บริสุทธ์หนักสองกิโกรัมมูลค่ากว่าสิบล้านหยวนออกไป

เซียงซีเจิงพุ่งตัวไปรับเฮโรइन จังหวะนั้นหมาซวนฉียิงปืนสวนไป แต่ชายหนุ่มเตรียมพร้อมอยู่แล้ว จึงเบี่ยงตัวหลบ ทำให้กระสุนตกแค่หัวไหล่ ถือว่าเซียงซีเจิงเป็นสายลับหัวกะทิของหน่วยเช่นกัน ดังนั้นความไวของเขาก็ นับว่าเป็นเลิศพอตัว เขายิงสวนกลับไปอย่างรวดเร็ว

เย่หุปิงเห็นดังนั้นก็วิ่งเข้ามาขวางทางกระสุน เธอโดนกระสุนเจาะทะลุหลัง หมาซวนฉีรีบยิงสวนกลับ เขาหลบ ก่อนจะยิงสวนมาถูกหัวไหล่หมาซวนฉี ระหว่างกำลังยิงกัน เย่หุปิงซึ่งพุดอยู่ค่อยๆ หยิบปืนออกมา จังหวะที่เซียงซีเจิงมัวแต่สู้กับคู่หูของเธอ หญิงสาวก็เล็งปืนไปที่อดีตคนรัก ยิ่งกระสุนเจาะเข้าท้องชายหนุ่มหนึ่งนัด และหัวใจอีกหนึ่งนัด ชายหนุ่มหันมามองด้วยสายตาไม่อยากจะเชื่อว่าผู้หญิงที่รักเขามากจะกล้ายิง

เมื่อเห็นเซียงซีเจิงล้มลง หมาซวนฉีก็รีบวิ่งเข้าไปดูเพื่อนรัก “ดีนะ ทำใจดีๆ ไว้ ฉันมียาห้ามเลือดอยู่” ยาห้ามเลือดตัวนี้เธอศึกษาและพัฒนามาจากสมุนไพรกับสารเคมี นำมาสกัดเป็นผงเอาไวโรยแผล หมาซวนฉีรีบเปิดขวดขณะกำลังจะโรยผงลงบนบาดแผล เพื่อนรักกลับยกมือขึ้นห้าม

“ไม่ต้องห rokok คริสตัล ฉันไม่ไหวแล้ว เธอเก็บไว้ใช้เถอะ ดูลีเลือดไหลเยอะขนาดนี้” หญิงสาวพูดเสียงแผ่ว เธอหลุบตาลง ไม่กล้ามองหน้าเพื่อนรัก “คริสตัล ฉันขอโทษ ถ้าไม่เป็นเพราะฉัน เธอคงไม่ต้องเจ็บตัวขนาดนี้ ฉันผิดเองที่เปลี่ยนแผนกะทันหันโดยไม่บอกล่วงหน้า ฉันไวใจเธ่มากเกินไป” เย่หุปิงร้องไห้และพยายามยื่นมือเปื้อนเลือดมาจับหน้าหมาซวนฉี หญิงสาวจับมือเพื่อนรักไว้แน่นแถม

“ดีนะไม่ต้องพูดอะไรแล้ว ฉันเข้าใจดี เธอต้องไม่เป็นอะไร อีกไม่นานหัวหน้าก็จะส่งคนมารับเรา”

“คริสตัล ไม่ต้องปลอบฉันหรอก เราสองคนผ่านเหตุการณ์แบบนี้มานับครั้งไม่ถ้วน เธอก็รู้ดีพอๆ กับฉัน แพลแบบนี้ยังงี้ก็ไม่วอด ที่ฉันห่วงที่สุดก็คือเธอ เมื่อฉันไม่อยู่แล้ว คริสตัล เธอต้องดูแลตัวเอง อย่าไวใจใคร และอย่ายกหัวใจให้ใครง่ายๆ เหมือนฉัน รับปากฉัน... เธอต้องมีความสุข อย่ารักใคร

จนลืมนึกตัวเอง จำไว้” เย่หฺรูปิงขาดใจตายในอ้อมแขนของหมาชวนฉี

หมาชวนฉีได้ยินเสียงหมาอื้อเหยาเรียกจากวิทยุสื่อสารว่าทุกอย่างเรียบร้อย พ่อบุญธรรมกำลังจะมารับเธอด้วยตัวเอง

เสียงพูดคุยของหญิงสาวสองคนทำให้เซียงซีเฉิงที่สลบไปค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา ฮี! คิดว่าจะฆ่าเขาได้ง่ายขนาดนั้นเลยหรือ กิตติศัพท์ของหมาชวนฉีทำให้ชายหนุ่มเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี เขาสวมเสื้อเกราะกันกระสุน ถึงจะยิงไม่เข้า แต่แรงของปืนก็ทำให้เขาถูกจนสลบไป เมื่อได้ยินเสียงเฮลิคอปเตอร์ลำเดิมวนกลับมา รับ เซียงซีเฉิงจึงค่อยๆ เล็งปืนไปยังจุดตายของอีกฝ่าย

น่าแปลกที่ครั้งนี้ลางสังหรณ์ของหมาชวนฉีไม่เตือนเธอ หญิงสาวจึงไม่ทันสังเกตว่าชายหนุ่มเริ่มขยับตัว กระทั่งเลื้อยไปเห็นทางหางตาว่าเซียงซีเฉิงเล็งปืนมาที่ตนในตอนที่สายไปเสียแล้ว

ต้องโทษความประมาทของเธอเอง เพราะแม้แต่ห้วงเพื่อนจึงไม่ได้สังเกตว่าตรงจุดที่เย่หฺรูปิงยิงชายหนุ่มไม่มีรอยเลือด กว่าจะรู้ตัว เซียงซีเฉิงก็เหนียวไกวปืนเรียบร้อยแล้ว กระสุนถูกยิงเข้าบริเวณอกข้างขวา ก่อนสติจะดับวูบ หญิงสาวได้ยินเสียงปืนและเสียงพ่อบุญธรรมที่เรียกชื่อเธอ หมาชวนฉีรู้ว่าเซียงซีเฉิงต้องไม่รอดแน่ อย่างน้อยเย่หฺรูปิงก็ไม่ได้ตายเปล่า

สายตาของหมาชวนฉีเริ่มพร่าเลือน เธอจ้องไปยังร่างไร้ลมหายใจของเย่หฺรูปิง ความคิดสุดท้ายก่อนตายดังก้องในใจ นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เธอจะได้เห็นคนถูกคนรักทรยศ จบลิ้นกันที่กับเรื่องบ้าๆ แบบนี้...

หมาชวนฉีทำงานเป็นสายลับเต็มตัวมากกว่าหกปี เรื่องที่เห็นซ้ำๆ คือการทรยศหักหลัง ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ช่วงเวลาความเป็นความตายและผลประโยชน์ ไม่มีใครคิดถึงความรักซึ่งเคยมีให้กัน สุดท้ายคำว่ารักมันก็เป็นแค่ลมปาก

ยุคจีนโบราณ

หมาชวนฉี คุณหนูใหญ่ตระกูลหมา เป็นบุตรสาวที่เกิดจากหมาชวนตง

ผู้เป็นแม่ทัพ กับเมิ่งฉีเซียงฮูหยินใหญ่ มีพี่ชายซึ่งเกิดจากการดาคนเดียวกัน ชื่อหมาซ่งชิง เขาแก่กว่านางสามปี ตอนนั้นถูกส่งไปฝึกยุทธในสำนักศึกษาหลวง อีกทั้งนางยังมีพี่น้องซึ่งเกิดจากฮูหยินรอง แม่ทัพหมามีฮูหยินทั้งสิ้นสามคน

ตอนชวนฉีอายุได้เจ็ดหนว จวนหมากั่วกงของตระกูลถูกโจมตีโดย เหล่านักฆ่าที่หมายจะสังหารหมาชวนตง ขณะบิดาของนางกำลังต่อสู้ติดพัน จนไม่อาจไปไหนได้ มือสังหารที่คาดว่าได้ลั่นใจไปแล้วกลับลุกขึ้น และกำลัง จะขว้างอาวุธลับอาบยาพิษใส่หมาชวนตง ทว่าเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดขึ้น เมื่อ ชวนฉีซึ่งซ่อนตัวอยู่ใกล้ๆ พุ่งตัวออกไปกัตข้อมือนักฆ่า อีกฝ่ายร้องลั่นก่อน จะชัตฝ่ามือใส่ร่างเล็กจนกระอักเลือดต่อหน้าต่อตาผู้ให้กำเนิด

“ฉีเอ๋อร์!” รวากับหัวใจสลายเมื่อร่างบุตรสาวอันเป็นที่รักแน่นิ่งไป หมา-ชวนตงคำรามลั่น รีบรุดเข้าไปดูบุตรสาวและลงมือสังหารนักฆ่าอย่างเหี้ยมโหด

หมาชวนฉีถูกนำตัวไปรักษา อาการของนางเป็นตายเท่ากัน ครั้นสองเต้ ทรงทราบจึงมีรับสั่งให้ผู้ปรุงโฮสถหลวงไปรักษาคุณหนูหมาที่จวนหมากั่วกง ทว่าก็ไร้ผล

หมาชวนตงกับฮูหยินใหญ่ตัดสินใจตามหาผู้ใช้เวทโฮสถจากทุกหนแห่ง มาทำการรักษาหมาชวนฉี แต่กลับไม่มีผู้ใดรักษาได้เลย ผู้ปรุงโฮสถทั้งหลาย ทำได้เพียงประคับประคองอาการไม่ให้ทรุดลงกว่าเดิมเท่านั้น

กระทั่งผ่านไปเจ็ดวัน ความหวังที่จะให้นางฟื้นคืนเริ่มริบหรี่ลง ทว่า สวรรค์ก็ไม่ทอดทิ้งคนดี ขณะที่หมาชวนตงกับเมิ่งฉีเซียงกำลังเฝ้าดูแลบุตรสาว อยู่ นั้น บ่าวรับใช้ก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามาในห้อง

“เรียนท่านแม่ทัพ มีชายผู้หนึ่งอ้างว่าสามารถรักษาคุณหนูใหญ่ได้ ตอนนี้เขารออยู่หน้าจวนแล้ว ท่านแม่ทัพจะให้ข้าน้อยเชิญเขาเข้ามาหรือไม่ ขอรับ”

สองสามีภรรยาสบตากัน ความหวังซึ่งเกือบริบหรี่ถูกจุดขึ้นอีกครั้ง ฮูหยิน ใหญ่รีบบอกบ่าวรับใช้ให้เชิญคนผู้นั้นเข้ามา “ท่านพี่ แม้มีความหวังเพียง น้อยนิด ข้าก็อยากจะคว้านไฉนนะเจ้าคะ”

หม่าชวนตงพยักหน้ารับพลางกุมมือฮูหยินไว้ “ข้าเข้าใจ ข้าก็หวังเช่นเดียวกับเจ้า ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไร ข้าก็จะรักษาฉีเอ๋อร์ให้ได้” หม่าชวนตงลูบศีรษะบุตรสาวอย่างอ่อนโยน เมิ่งฉีเซียงเห็นสีหน้าเจ็บปวดของคู่ชีวิต จึงเอื้อมมือไปกุมมือเขาไว้แน่น

“เป็นเพราะพ่อแท้ๆ เจ้าจึงต้องเป็นเช่นนี้ พ่อสัญญา ต่อให้ต้องตายก็จะรักษาเจ้าให้หาย”

ไม่นานเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น เมื่อประตูเปิดออก บ่าวรับใช้ก็พาชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา แต่งตัวภูมิฐานเข้ามาในห้อง หม่าชวนตงกับเมิ่งฉีเซียงลุกขึ้นยืน

“ท่านคือ...”

เมื่อได้ยินคำถาม ชายหนุ่มจึงแนะนำตัว “คารวะแม่ทัพหม่ากับหม่าฮูหยิน ข้าน้อยฮั่วปิงจง” ชื่อซึ่งถูกเอ่ยออกมาจากปากชายหนุ่มผู้มาเยือนทำให้ทั้งคู่ตื่นตะลึง

“ท่านคือฮั่วปิงจง ผู้ใช้เวทโอสถในตำนานใช่หรือไม่”

ฮั่วปิงจงฉีกยิ้ม “ใช่แล้ว ข้าน้อยฮั่วปิงจง ท่านแม่ทัพกล่าวหนักเกินไปแล้ว ข้าน้อยเป็นเพียงผู้ใช้เวทโอสถธรรมดาเท่านั้น”

แม้ว่าเขาจะเป็นผู้ปรุงโอสถสายทองระดับเซียน ระดับสี่ ขั้นสูงสุดซึ่งได้หล้านี้มีเขาเพียงคนเดียวที่สามารถฝึกเวทโอสถได้ถึงขั้นนี้ ผู้คนแทบจะพลิกแผ่นดินตามหาเขา แต่กลับไม่มีผู้ใดหาพบ มีเพียงคำเล่าลือว่าเขาเป็นผู้ใช้เวทโอสถที่เก่งกาจ หากเขายอมรักษาคนผู้นั้น ขอเพียงยังมีลมหายใจ ต่อให้อาการหนักแค่ไหนก็ฟื้นได้

“ท่านผู้ปรุงโอสถฮั่ว ข้าได้ยินชื่อเสียงท่านมานาน คาดไม่ถึงว่าท่านจะให้เกียรติมารักขานบุตรสาวของข้า ท่านทราบได้อย่างไรว่านางได้รับบาดเจ็บ” หม่าชวนตงถามด้วยความสงสัย

“ท่านพี่อย่าเพิ่งถามให้มากความเลย เชิญท่านผู้ปรุงโอสถฮั่วมาตรวจฉีเอ๋อร์ก่อนเถอะ”

หมาฮูหยินพูดจบ ฮั่วปิงจงก็ยิ้มน้อยๆ อีกครั้ง ชายหนุ่มเดินเข้ามา
นั่งข้างๆ ร่างบนเตียง จากนั้นก็หลับตาลงพรางวางมือบนหน้าผากหมาฮูซ่วนฉี
แล้วใช้ปรางฉเวทตรวจดูอาการ ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้น

“บุตรสาวของข้าอาการเป็นเยี่ยงไรบ้าง” หมาฮูซ่วนตงรีบถาม

“นางได้รับบาดเจ็บสาหัสจากฝ่ามือวายุพิฆาต ถือว่านางยังดวงดีที่
นักฆ่าผู้นั้นบาดเจ็บสาหัสมาก่อน จึงไม่อาจใช้ปรางฉเวทได้อย่างเต็มที่ นางก็
เลยโดนพลังเวทเพียงสองในสิบส่วนเท่านั้น” ฮั่วปิงจงทอดสายตามองร่างซึ่ง
สงบนิ่งคล้ายหลับใหล “แม้ว่านางจะรอดชีวิตมาได้ แต่นางยังเล็กลง ฝ่ามือ
วายุพิฆาตทำให้อวัยวะภายในของนางกระทบกระเทือนเป็นอย่างมาก ภายใน
สิบวัน อวัยวะภายในของนางจะค่อยๆ หยุดทำงาน”

เมิ่งฉีเซียงได้ยินดังนั้นถึงกับทรุดร่างลง “ไม่! ไม่จริง ท่านผู้ปรุ้งโอสถ
ฮั่ว ท่านรักษานางได้ใช่หรือไม่ บอกข้าที่ว่าท่านรักษานางได้” เมิ่งฉีเซียง
กริटर้องร่ำไห้เมื่อทราบอาการบุตรสาว หมาฮูซ่วนตงกำมือแน่น แววตาฉายความ
เจ็บปวด เขามองฮั่วปิงจงด้วยสีหน้าปวดร้าว

“ท่านผู้ปรุ้งโอสถฮั่ว ได้โปรดช่วยบุตรสาวข้าด้วย นางยังเด็กนัก ขอ
เพียงท่านช่วยชีวิตนางได้ ไม่ว่าท่านต้องการสิ่งใด ข้าหมาฮูซ่วนตงยินดีทำตาม
คำขอของท่านทุกอย่าง แม้แต่ชีวิตข้าก็ให้ท่านได้”

“ท่านแม่ทัพกล่าวหนักเกินไปแล้ว ที่ข้าเหนื่อยมาวันนี้เพราะลิขิตสวรรค์
ถึงจะเป็นเช่นนั้นแต่ทุกอย่างก็ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขของมัน การรักษาคณหนู
ใหญ่ครั้งนี้ ข้าเหนื่อยต้องเรียนให้ท่านทราบก่อน ถึงข้าเหนื่อยจะรักษานางให้หาย
ได้ แต่หลังจากนั้นนางจะไม่อาจใช้เวทใดๆ ได้” ฮั่วปิงจงเอ่ย

สีหน้าทั้งสองเริ่มดีขึ้น “ขอเพียงนางฟื้น ไม่ว่าอะไรข้าก็รับได้ทั้งนั้น”
หมาฮูซ่วนตงเอ่ยด้วยความยินดี ฮั่วปิงจงจึงหยิบโอสถเวทเม็ดสีทองขึ้นมา

“นี่คือโอสถเวทสุริยันจันทรา เมื่อนางกินเข้าไปเพียงหนึ่งชั่วยาม² ก็
จะฟื้น โอสถเวทนี้ทั่วทั้งสี่แคว้นมีอยู่เพียงห้าเม็ดเท่านั้น หนึ่งเม็ดช่วยชีวิตนางได้

² ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนยุคโบราณ โดยที่ 1 ชั่วยาม เท่ากับ 2 ชั่วโมง

เพียงห้าปี หลังจากนั้นข้าน้อยจะมารับนางไปรักษา แต่ท่านแม่ทัพต้องจำไว้ ภายในห้าปีนี้ห้ามนางเดินพลั้งหรือได้รับบาดเจ็บภายในอีก ไม่งั้นนั่นต่อให้ใช้โอสถเวทสุริยันจันทราอีกก็รื้อยเมื่อกี้ก็ไม่อาจช่วยนางได้”

เมื่อทั้งคู่ได้ยินคำอธิบาย อาการยินดีเมื่อครู่กลับหายไปโดยพลัน พวกเขาหันมาสบตากันอย่างหนักใจ หมาซ่อนตงจึงถามขึ้น “ท่านผู้ปรังโอสถฮั่ว หากท่านมารับนางไปรักษา นางจะหายขาดหรือไม่ และต้องใช้เวลานานเพียงใด”

“ข้าน้อยไม่อาจตอบท่านได้ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับวาสนาของนาง ถ้าท่านแม่ทัพไม่ตกลง ข้าน้อยคงต้องขอลา เพราะโอสถเวทสุริยันจันทราหายากนัก หากกินเข้าไปแล้วไม่ทำการรักษาตามกำหนด เท่ากับทิ้งของดีให้เสียเปล่า” คำบอกของผู้ปรังโอสถฮั่วทำให้เมิ่งฉีเซียงรีบตอบตกลง

“ตกลง! ข้าตกลง ขอเพียงท่านรักษานางได้ ไม่ว่าท่านต้องการสิ่งใด ข้ายอมทั้งสิ้น”

ฮั่วปิงจึงพยักหน้า เขาหยิบโอสถเวทออกมาป้อนให้ร่างบนเตียง เพียงหนึ่งชั่วยามหมาซ่อนฉีก็ฟื้นขึ้นมา รอยยิ้มของสองสามีภรรยาที่หายไปนาน นับตั้งแต่บุตรสาวได้รับบาดเจ็บปรากฏขึ้น เสียงแห่งความดีใจดังไปทั่วจวน

จากนั้นฮั่วปิงจึงก้มอบโอสถเวทให้แม่ทัพอีก “นี่คือโอสถหยินจื่อ จะช่วยฟื้นฟูร่างกายของนาง ท่านให้นางกินทุกวันเป็นเวลาหนึ่งเดือน อาการนางจะดีขึ้นเรื่อยๆ แล้วอีกห้าปีข้าน้อยจะมารับนางไปรักษา” ผู้ปรังโอสถหนุ่มกำชับ

ห้าปีผ่านไป

ตอนนี้หมาซ่อนฉีอายุครบสิบสองหนาว ใบหน้าจิ้มลิ้มเริ่มส่อเค้าสาวงาม แม้นางจะมีสุขภาพไม่ดีนัก แต่ก็ได้รับความรักมากมาย ทุกคนต่างตามใจนาง ทำให้นางเริ่มมีนิสัยดีอ้วนและเอาแต่ใจ ชวนฉีมักชอบปกป้องคนที่นางรัก โดยเฉพาะน้องสามหมาหลังเฟย น้องสาวคนเล็กซึ่งเกิดจากสุทฺธิยสาม

หมาหลังเฟยมักถูกกลั่นแกล้งจากพี่ชายคนรองและน้องสาวคนรอง

ที่เกิดจากสูญหิรธอง เนื่องจากชวนฉินมีสุขภาพไม่สู้ดี จึงไม่สามารถช่วยนางได้ ครั้นจะฟ้องบิดา หลิงเพยก็ห้ามไว้ทุกครา เพราะหากยิ่งฟ้องนางจะยิ่งถูกกลั่นแกล้ง

เรือนหาหลี่

เสียงเอะอะโวยวายจากในสวนทำให้หมาชวนฉินค่อยๆ สืบตาขึ้น ลัวเหียน บ่าวรับใช้ประจำตัวนางวิ่งหน้าตื่นเข้ามาหา

“แฮกๆ แยะแล้วคุณหนูใหญ่ เกิดเรื่องแล้วเจ้าคะ” ลัวเหียนวิ่งมานั่งหอบอยู่ข้างเตียง ทำให้ชวนฉินอมยิ้มขบขัน

“ใจเย็นๆ ลัวเหียน ค่อยๆ พูดก็ได้ พักหายใจก่อน เตี่ยवादใจตายพอดี” นางเอ๋อแซว

“คุณหนูใหญ่ เวลานี้ไม่ใช่เวลามาพูดเล่นนะเจ้าคะ คุณหนูรอรังแกคุณหนูสามอีกแล้วเจ้าคะ ครานี้ถึงขั้นเลือดตกยางออกเลยนะเจ้าคะ คุณหนูรีบไปดูนางเถอะเจ้าคะ” ลัวเหียนรายงานจบหมาชวนฉินก็รีบลุกขึ้นจากเตียงทันที

“เจ้าว่าอะไรนะ!” อารามตกใจทำให้นางสวมเพียงเสื้อคลุมทับชุดนอน แล้วรีบวิ่งมายังสวน หมาชวนฉินมาทันเห็นหมาหลิงจ้องกับสูญหิรธองกำลังโยเย่งของบางอย่างจากหมาหลิงเพย ศีรษะของนางมีเลือดซึมออกมาเล็กน้อย ภาพนั้นทำให้หมาชวนฉินเกิดโทสะ

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ! ทำอะไรกันถึงได้เสียงดังลั่นจนแบบนี้ เพยเออร์ หัวเจ้าไปโดนอะไรถึงได้เลือดตกยางออก” เสียงนางทำให้สองแม่ลูกหันมาถลึงตาใส่หลิงเพย

เมื่อเห็นว่าไม่มีใครเอะอะอะไร ชวนฉินจึงถอนหายใจ นางหันไปทางหลิงเพยแทน “เพยเออร์ เกิดเรื่องอันใดขึ้น เจ้าเล่ามาเถิด ข้าคุณหนูใหญ่หมาชวนฉินจะให้ความเป็นธรรมแก่เจ้าเอง”

สองแม่ลูกยิ้มเหี้ยมดให้ชวนฉินซึ่งกำลังหันหลังให้

“ฮิ! ร่างกายอ่อนแอไร้เวทย์ฤทธิ์ แม้แต่แรงเชือดไถยังไม่มี สะอะะมา

ปกป้องผู้อื่น หากวันใดไม่มีใครอยู่ที่จวน เห็นทีคงต้องหาทางสั่งสอนนางเสียบ้าง จะได้รู้ว่าสุหยินรองผู้นี้ไม่ใช่คนที่เจ้าจะมาอวดดีได้

“ไม่มีอะไรเจ้าคะพี่ใหญ่ ข้าสะดุดล้มเอง” หลังเพยหลบสายตา

“พี่ใหญ่ ท่านได้ยินแล้วใช่ไหมไม่ว่านางสะดุดล้มเอง ไม่เกี่ยวอะไรกับพวกข้า” หลังจื่อกระตุกยิ้ม

“ใช่แล้วคุณหนูใหญ่ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับพวกเราแม่ลูกเลย” สุหยินรองยิ้มอย่างเป็นต่อ ในเมื่อหม่าหลังเพยไม่กล้าเอาเรื่องนางสองแม่ลูก เด็กง่อยนี้จะทำอะไรพวกนางได้ ครั้นเห็นว่าอยู่ไปก็หมดสนุกจึงหันไปพูดกับบุตรสาว “จื่อเอ๋อร์ แม่ว่าแดดเริ่มแรงแล้ว รีบเข้าเรือนกันดีกว่า เจ้าต้องเตรียมตัวไปสำนักศึกษาหลวงไม่ใช่หรือ คุณหนูใหญ่ ท่านไม่รีบไปเก็บของหรือ” สุหยินรองปรายตามองยิ้มๆ ก่อนเอ่ยถากถาง

“อู๊ย! ข้าลืมไปว่าร่างกายคุณหนูใหญ่อ่อนแอ ไม่อาจฝึกยุทธ์หรือใช้เวทได้ ข้าต้องขอภัยด้วย” สุหยินรองจิกกัด นางดึงหลังจื่อให้เดินตามพลางปรายตามองชวนฉีที่กำลังหมัดแน่นด้วยความสะใจ

‘ถากถางข้าเข้าไปเถอะ ลักวันข้าจะทำให้พวกเจ้าสำนึกว่าการหัวเราะที่หลังนั้นดังกว่า ถึงเวลานั้นเจ้าจะมานึกเสียใจก็สายเกินไป’ ขณะที่หม่าชวนฉีกำลังคับแค้นใจ เจียงลี่ถึงผู้เป็นสุหยินสามและมารดาของหลังเพยก็วิ่งเข้ามาหา

“เพยเอ๋อร์ เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง เหตุใดจึงเลือดออกเช่นนี้” สุหยินสามกอดบุตรสาวทั้งน้ำตา

“ข้าไม่ได้เป็นอันใด ท่านแม่ไม่ต้องกังวลไปหรอกเจ้าคะ” หลังเพยฝืนยิ้ม

คุณหนูใหญ่ได้แต่ส่ายหน้า นางถอนใจเฮือกใหญ่ “น้องสาม ดูสภาพเจ้าตอนนี้เสียก่อน เลือดออกเสียมากยังบอกว่าไม่เป็นอันใด ข้าไม่ได้จะซ้ำเติมแต่เจ้าก็เหลือเกิน เมื่อครู่ข้าถาม เหตุใดจึงไม่พูดเลยว่าโดนพวกนั้นรังแก เอาแต่ปฏิเสธเช่นนี้ข้าจะช่วยเจ้าได้อย่างไร” ชวนฉีทั้งหงุดหงิดทั้งแค้นใจที่ไม่อาจเอาเรื่องสองแม่ลูกนั้นได้

“ขอบคุณคุณหนูใหญ่มากที่คอยปกป้องเฟย์เออร์ แต่ถ้าเฟย์เออร์บอกคุณหนูใหญ่ สุธยนิรอง คุณชายรอง และคุณหนูรองคงมาเล่นงานเราแม่ลูกหนักกว่าเดิม” เจียงลีถึงชั้นน้ำตา

“นี่ขนาดข้าอยู่ยังเป็นเช่นนี้ หากข้าไม่อยู่จะเป็นเช่นไร”

“ไม่ช้าคุณหนูรองก็เข้าสำนักศึกษาหลวงแล้ว คงไม่มารังควานเราสองแม่ลูก อีกทั้งสุทธินิรใหญ่ที่กำลังจะกลับมา คุณหนูใหญ่ควรพักผ่อนรักษาตัวให้หาย ไม่ต้องห่วงเราสองคนแม่ลูกหรอก” สุธยนิรสามส่งยิ้มขอบคุณให้หมาชวนฉี

“เฮ้อ... ข้าก็หวังให้ท่านแม่ปกป้องพวกท่านได้” พุดไม่ทันจบหัวใจนางก็เหมือนมีใครเอามือมาบีบ ร่างเล็กทรุดลงกับพื้นเอามือกุมอกแน่น เหงื่อผุดขึ้นบนใบหน้าที่ซีดขาว

“คุณหนูใหญ่เป็นอะไรไปเจ้าคะ” เมื่อเห็นอาการของนายสาว ล้วเหยียนก็รีบเข้าไปประคอง สุธยนิรสามกับหลิงเฟย์ก็รีบเข้ามาดูอาการหมาชวนฉี

“ชะ...ข้า... ข้าไม่เป็นอะไร เจ้าพาเฟย์เออร์ไปทำแผลเถิด” ชวนฉีเอ่ยพร้อมพยายามพุงตัว

“พี่ใหญ่เจ้าคะ สีหน้าท่านไม่ดีเลย อาการท่านดูแย่กว่าข้าหนัก” หลิงเฟย์เอ่ยด้วยความเป็นห่วง แม้นางจะเริ่มเวียนศีรษะจากบาดแผล

“เจ้าเองก็น้ำซัดแล้วเช่นกัน รีบไปรักษาตัวเถอะ ข้าเป็นเช่นนี้บ่อยครั้งพักผ่อนเดียวเดี๋ยวก็หะ...” ไม่ทันที่เสียงกระหอนกระแท่นจะเอ่ยจบ สตินางก็ดับวูบลงท่ามกลางเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากสองแม่ลูกและบ่าวรับใช้

“จีเออร์ลูกแม่ อย่าทิ้งแม่ไปนะ พี่นสิลูก” สุธยนิรใหญ่ตะโกลหมารำให้พลางหันไปถามชายหนุ่มที่ยืนอยู่ไม่ไกลนัก

“ท่านผู้ปรุงโอสถฮั่ว นี่มันนานเกินหนึ่งชั่วยามแล้ว เหตุใดนางจึงยังไม่ได้สติ”

ฮั่วปิงจิงยิ้มน้อยๆ “สุทธินิรใหญ่ไม่ต้องกังวลไป อีกครู่นางก็จะฟื้นเอง

แต่ข้าน้อยต้องบอกท่านก่อนว่า นางจะฟื้นเพียงชั่วคราว ดังนั้นนายในสามวัน
ข้าน้อยต้องพานางไปรักษา”

“ได้ สุดแล้วแต่ท่านผู้ปรุงโอสถฮั่ว ขอเพียงลูกสาวข้าปลอดภัย ข้ายอม
ทุกอย่าง” หม่าช้วนตงที่ยืนอยู่ข้างภรรยากล่าว ก่อนจะหันไปลูบศีรษะหม่า-
ช้วนนี้

“ฉีเออร์! ฟื้นเถอะลูก พ่อกับแม่รอเจ้าอยู่นะลูกรัก” เสียงคร่ำครวญ
ราวจะขาดใจทำให้หม่าช้วนนี้ค่อยๆ ลืมตาขึ้นแล้วมองไปรอบๆ

“ฉีเออร์! เจ้าฟื้นแล้ว”

เสียงของหญิงวัยกลางคนหน้าตาตางดงามหมดจดในชุดจีนโบราณทำเอา
หม่าช้วนนี้ชวอดคิ้วน้อยๆ ไม่ทันได้กล่าวอะไร ชายหนุ่มวัยกลางคนที่หน้าตา
หล่อเหลาดูดีดั้น ท่าทางองอาจก็เข้ามาจับมือเธอด้วยความดีใจ

“ฉีเออร์! เจ้าฟื้นแล้วจริงๆ เจ้าสลบไปสามวันสามคืน ทำเอาพ่อกับแม่
เจ้ากินไม่ได้นอนไม่หลับ” จากนั้นเขาก็หันไปทางฮั่วปิงจงแล้วกล่าวด้วย
น้ำเสียงหนักแน่น “ขอบคุณท่านผู้ปรุงโอสถฮั่วมาก ข้าไม่รู้จะตอบแทนท่าน
เยี่ยงไร หากท่านต้องการสิ่งใดขอเพียงเอ่ยออกมา แม้จะต้องบุกน้ำลุยไฟ ข้า
หม่าช้วนตงยินดีทำให้ทุกอย่าง”

“ท่านแม่ทัพกล่าวหนักเกินไปแล้ว ข้าน้อยบอกแล้วว่านี่คือลิขิตสวรรค์”

หม่าช้วนนี้ยังคงมีนงงสับสนกับเหตุการณ์ตรงหน้า เธอโดนแฮร์ยিং แล้ว
นี่มันเกิดอะไรขึ้น หนังสือปิดกลิ้งไปแล้ว และเธอก็เป็นแคสแตนด์อินฉากนี้
แต่ที่มันฉากดรามามาซัดๆ หม่าช้วนนี้ซึ่งกำลังสงสัยพยายามจะลุกขึ้นมาถาม
แต่ฮั่วปิงจงก็กลับกดเธอนอนลงดังเดิม

“คุณหนูหม่าช้วนนี้ ข้าเข้าใจว่าเจ้ากำลังสับสน เจ้าพักสักหน่อย หลัง
จากฟื้นขึ้นมาเจ้าจะเข้าใจทุกอย่างเอง” พุดจบฮั่วปิงจงก็ใช้เวททำให้นางหลับ
ไปอีกครั้ง

สอง

พรห้ำข้อและชีวิตใหม่

“นั่งหนู...นั่งหนู...” หม่าชวนฉีค่อยๆ ลืมตาขึ้นตามเสียงเรียก เธอเห็นชายแก่หน้าตาใจดียืนยิ้มอยู่

“ท่านเป็นใคร แล้วที่นี่คืออะไรกัน” หม่าชวนฉีมองเห็นแต่ความมืดรอบกาย

“ข้าเป็นผู้เฒ่าดูแลดวงชะตา ตอนนี้ดวงชะตาเจ้าลิขิตให้กลับมายังมิตินี้” ชายชราตอบ

“หนูไม่เข้าใจ ท่านผู้เฒ่าหมายความว่ายังไง หนูตายแล้วหรือ”

“ฟังให้ดีนะนั่งหนู อย่าเพิ่งถามสิ่งใด ฟังข้าให้จบก่อน” ผู้เฒ่าดูแลดวงชะตาดักคอหม่าชวนฉีที่กำลังจะอ้าปากถาม “ตอนนี้เจ้าสิ้นวาสนากับมิติกำหรือภพเก่าของเจ้าแล้ว ดวงชะตาเจ้าต้องกลับมายังมิตินี้ ที่นี้เป็นโลกคู่ขนานกับโลกจีนโบราณ เจ้าอยู่ในร่างคุณหนูหม่าชวนฉี มีสิ่งใดจะถามก็ว่ามา”

“แล้วร่างเก่าหนูล่ะ ตายแล้วหรือ แล้วเงินหมิงผู้โดนจับไหม” หม่าชวนฉียิงคำถามชุดใหญ่

“ร่างเก่าเจ้า คุณหนูหม่าชวนฉีเจ้าของร่างนี้จะเข้าไปอยู่แทน เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง ส่วนคนที่เจ้าแค้นเคืองนั้นได้รับผลกระทบที่ก่อแล้ว จงปล่อยวางเสีย”

หมาช่วนฉี่ได้ยืนว่าเงินหมิงผู้ได้รับกรรมแล้วก็สบายใจ ก่อนจะถามผู้เฒ่าดูแลดวงชะตา “หนูเข้าใจแล้ว ท่านพอจะบอกได้ไหมว่าโลกที่หนูต้องไปอยู่เป็นยังไง หนูจะได้เตรียมตัวถูก”

ชายชราหัวเราะชอบใจ “เจ้านี้เข้าใจอะไรง่ายและรอบคอบจริงๆ สมแล้วที่เบื้องบนมอบงานใหญ่ซึ่งสำคัญยิ่งให้ทำ ส่วนเรื่องโลกที่เจ้าต้องอยู่ เมื่อเจ้าพื้นจะมีคนบอกตัวเอง ข้าจะให้พรเจ้าสามข้อ เพื่อที่เจ้าจะได้ทำภารกิจสำเร็จ ลุล่วงเร็วยิ่งขึ้น เอาละ เจ้าอยากได้สิ่งใดจงขอมา”

“หนูขอพรห้าข้อได้ไหม เพราะท่านผู้เฒ่าบอกเองว่าหนูจะต้องทำงานใหญ่”

ผู้เฒ่าดูแลดวงชะตาหัวเราะ “เจ้านี้ฉลาดและเจ้าเล่ห์มากนังหนู ได้! อยากขอสิ่งใดก็ว่ามา”

“ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วนะท่านผู้เฒ่า ความทรงจำเดิมของร่างนี้กับร่างก่อนหนูไม่นับเป็นพรนะ เพราะทั้งสองร่างนี้ยังไม่ถึงที่ตาย”

ผู้เฒ่าดูแลดวงชะตาก็ขมขื่นเขกหัวหมาช่วนฉี่ที่หนึ่งก่อนจะบ่น “ช่างเจ้าเล่ห์และร้ายกาจ แต่ก็ดี หากเจ้าอ่อนแอและโง่ม เบื้องบนคงไม่ส่งเจ้ามาเอาละ นี่ก็ช้ามากแล้ว รีบๆ ขอมา เจ้าจะต้องรีบกลับเข้าร่าง และข้ายังต้องไปหาคุณหนูใหญ่หมาช่วนฉี่เจ้าของร่างนี้อีก”

“ข้อแรก... ขอให้ร่างนี้เก่งทุกอย่างที่โลกนี้ต้องใช้ ไม่ว่าจะเป็นวรยุทธ์ การรักษา ความชำนาญด้านพิษ หรืออะไรก็ได้แต่ที่โลกนี้เรียนและโลกนี้มี หนูขอเป็นทุกอย่าง และขอเป็นที่หนึ่งด้วย” เพราะในโลกเก่า เธอมักเป็นที่หนึ่งทุกอย่างเสมอ

ผู้เฒ่าดูแลดวงชะตาถึงกับส่ายหน้า “เจ้ารู้หรือไม่ หากเจ้าจะเรียนรู้ทุกอย่างที่มีติดนี้ เจ้าอาจเป็นอันตรายได้ เพราะในมิตินี้ไม่มีผู้ใดที่เก่งกาจไปทุกอย่าง ส่วนใหญ่จะเรียนรู้และเก่งเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง นอกจากเป็นผู้มีพรสวรรค์จริงๆ จึงจะมีความสามารถสองอย่าง แต่สิ่งที่เจ้าขอ นั้น เฉพาะในโลกมนุษย์มีถึงเจ็ดอย่าง เจ้าอยากเป็นยอดมนุษย์หรือ”

“ท่านผู้เฒ่า หนูไม่ได้อยากเป็นยอดมนุษย์ แต่หนูอยากเป็นทุกอย่าง เพราะหนูชอบเรียนรู้ หนูต้องการปกป้องคนที่หนูรักและรักหนู หนูเคยมีครอบครัว แต่เพราะตอนนั้นยังเด็กและไม่มีกำลังพอ จึงไม่สามารถปกป้องพวกเขาได้” หม่าซ่วนฉินนึกถึงอดีต เธอรีบกำมือกระซิบลง ซ่อนสีหน้าซึ่งแสดงถึงความเจ็บปวด

“ดังนั้นหนูจึงต้องเป็นทุกอย่างและต้องเป็นที่หนึ่งเพื่อปกป้องคนที่หนูรัก รวมถึงลดการสูญเสีย ความผิดพลาด จากการทำภารกิจในครั้งนี้”

ผู้เฒ่าดูเลดวงชะตาได้ยืดอกออกไป เขาไม่คิดว่าหญิงสาวจะคิดรอบคอบ เช่นนี้ ชายชราจึงตอบตกลง “ได้ ข้ารับปากเจ้า เจ้าสามารถใช้เวทยุทธ์ได้ทั้งแปดธาตุ เวทโอสถทั้งรักษาและใช้พิษ เวทอสูร มิติเวท เวทอาคม สุดท้าย... ข้าแถมให้ วิทยุทธ์ ลมปราณ และวิชาสุดยอดเซียนกระบี่ เป็นอย่างไร มากพอหรือไม่ ฮ่าๆๆ”

“ขอบพระคุณค่ะ แต่ท่านบอกว่าความสามารถเจ็ดอย่างนั้นมีเฉพาะในโลกมนุษย์ แล้วความสามารถในโลกอื่นเล่า”

ผู้เฒ่าดูเลดวงชะตาถึงกับอึ้งพลางคิดในใจ ‘ท่านเทพธิดา... ไม่ว่าท่านจะเป็นมนุษย์หรือเทพ ความฉลาดรอบคอบท่านไม่เป็นรองผู้ใดเลย ในเมื่อองค์เจ้ากษัตริย์ส่งให้ข้ามา ก็หมายความว่าข้าจะต้องทำตามที่ท่านเทพธิดาต้องการ’

“นางหนู วิชาที่เป็นของสวรรค์นั้น เจ้าต้องสำเร็จเวทขั้นสูงสุดของโลกมนุษย์ แล้วข้าจะหาอาจารย์มาสอนเจ้าภายหลัง พอใจหรือไม่”

“ท่านผู้เฒ่าผู้แสนใจดี หม่าซ่วนฉินจะไม่มีวันลืมพระคุณท่านเลย”

“เจ้าไม่ต้องกล่าวหนักแน่นหรือ ข้าเพียงทำตามคำสั่งเบื้องบนเท่านั้น เอาละ เจ้าขอพรข้อต่อไปได้แล้ว”

“ข้อสอง... ขอให้ร่างนี้มีแต่โชคดี ทำอะไรก็ล้วนมีโชค มีแต่คนเมตตาเอ็นดู ส่งเสริมและคอยอุปถัมภ์”

ผู้เฒ่าดูเลดวงชะตาได้ยืดอกหัวเราะในลำคอ “หึๆ ฉลาดมากนางหนู ได้

“ข้ารับปากเจ้า”

“ข้อสาม... ขอให้ร่างนี้เรียนรู้อย่างรวดเร็ว จดจำทุกอย่างได้แม่นยำ และทำสำเร็จตั้งแต่ครั้งแรก”

“ได้ ข้ารับปากเจ้า”

“ข้อสี่... ขอให้ร่างนี้งามลุ่มเมืองและมีเสน่ห์เหลือล้น แต่เสน่ห์ของหนู จะต้องไม่เป็นภัยต่อตัวหนูและคนที่หนูรัก เพราะหน้าตาและเสน่ห์จะเป็นอาวุธ ชั้นดีในการเบิกทาง”

“ได้ ข้ารับปากเจ้า”

“ข้อห้า... ขอให้หนูแคล้วคลาดจากภัยอันตรายและอุปสรรคทั้งปวง”

“ได้ ข้าให้ตามที่เจ้าขอ เอาละ ข้าเสียเวลามากพอแล้ว ข้ายังต้องไป พบคุณหนูใหญ่หมาอีก”

“รอก่อนท่านผู้เฒ่า ฝากบอกคุณหนูหมาให้ดูแลร่างเดิมกับพ่อบุญธรรม ของหนูด้วย หนูรับปากว่าจะดูแลร่างนี้และครอบครัวนี้เป็นอย่างดี ไม่ต้อง กังวล”

“เจ้าเป็นคนจิตใจดีน่ะหนู ข้าขอให้เจ้าโชคดี” ผู้เฒ่าดูเล็ดดวงชะตาโบกมือ จากนั้นร่างของหมาซันก็จางหายไป

เมื่อหมาซันหนีกลับไปอีกครั้ง ฮั่วปิงจงจึงหันไปกล่าวกับหมาซันตง และเมิ่งฉีเซียง

“ท่านแม่ทัพ ฮูหยินใหญ่ พวกท่านไม่ต้องกังวล ตอนนี้คุณหนูใหญ่ ปลอดภัยแล้ว เพียงแต่ต้องพักผ่อนอีกสักกระยะหนึ่งเพื่อให้ร่างกายฟื้นตัว เพราะ จะต้องเดินทางไกล นอกจากกินไอศถแล้ว ข้าน้อยยังต้องใช้เวทเพื่อรักษาอาการ คุณหนูใหญ่ ดังนั้นข้าน้อยขออยู่เพียงลำพังกับคุณหนูได้หรือไม่”

“เชิญท่านผู้ปรุงไอศถฮั่ว ข้าจะให้สาวใช้รออยู่ด้านนอก หากท่านต้องการ สิ่งใดเรียกใช้นางได้ตลอดเวลา”

หลังจากนั้นท่านแม่ทัพ ฮูหยินใหญ่ และสาวใช้ก็พากันออกจากห้องไป

เหลือเพียงฮั่วปิงจงกับหมาชวนฉี

“คุณหนูหมา”

ฮั่วปิงจงเรียกให้หมาชวนฉีลืมหูลืมตาขึ้น นางหันไปมองตามเสียงเรียก เห็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาปานเทพเซียนในชุดขาวนั่งอยู่ข้างเตียงเพียงผู้เดียว

หมาชวนฉีพยายามจะลุกขึ้นมาคุย ฮั่วปิงจงจึงประคองให้นางลุกขึ้นนั่งก่อนจะเอ่ยถาม “คุณหนูใหญ่คงเข้าใจเรื่องทั้งหมดแล้วใช่หรือไม่”

“ท่านรู้ได้อย่างไร หรือว่าท่านคือคนที่ผู้เฒ่าดูแลดวงชะตาพูดถึง”

ฮั่วปิงจงยิ้มน้อยๆ “ใช่แล้วแม่นางน้อย”

หมาชวนฉีหวิดตกใจ “ข้าหรือแม่นางน้อย ปีนี้อายุยี่สิบสี่แล้วนะ”

พูดจบความทรงจำของร่างเดิมก็ไหลบ่าเข้ามาในสมองนางทันที เฮ้ย! ร่างนี้อายุสิบสองปี นี่นางต้องอยู่ในร่างเด็กเนี่ยนะ

ฮั่วปิงจงรู้ว่าหมาชวนฉีคิดอะไรอยู่จึงเอ่ย “นี่คือลิขิตสวรรค์ เจ้าไม่จำเป็นต้องคิดให้มากมาย”

“เฮ้อ... ข้าเข้าใจแล้ว ที่นี้ท่านช่วยอธิบายให้ข้าฟังหน่อยว่าต้องทำอะไรบ้าง แล้วอะไรคือสิ่งที่ข้าได้รับมอบหมายให้ทำ”

ฮั่วปิงจงประหลาดใจเล็กน้อยที่นางเป็นคนปล่อยางและเข้าใจอะไรได้โดยง่าย “เรื่องภารกิจนั้น เมื่อถึงเวลาเจ้าจะรู้เอง เพราะข้ามีหน้าที่เพียงคอยฝึกฝนเจ้าให้แข็งแกร่งในทุกๆ ด้าน แต่ข้าว่าเจ้าคงใช้เวลาไม่นานนักหรอก จริงหรือไม่แม่นางน้อย” ฮั่วปิงจงหัวเราะเบาๆ

“ท่านรู้เรื่องที่ข้าขอพรด้วยหรือ” หมาชวนฉีถาม “ข้าขอถามท่านอย่างหนึ่งได้หรือไม่ ท่านเป็นคนหรือเซียน”

ฮั่วปิงจงไม่ตอบคำ เพียงหัวเราะแผ่วเบา “หึๆ ข้าเป็นอาจารย์เจ้า อีกสองวันเจ้าต้องตามข้าขึ้นเขา ช่วงสองวันนี้เจ้าจัดการธุระต่างๆ ให้เรียบร้อยเสีย”

“ได้เจ้าค่ะท่านอาจารย์” หมาชวนฉีประสานมือทำความเคารพเหมือนที่ดูจากภาพยนตร์จีนกำลังภายใน

ฮั่วปิงจมองนางด้วยสายตาเอ็นดู “อ้อ ต่อหน้าผู้อื่น ให้เจ้าเรียกข้าว่า ‘ผู้อาวุโสฮั่ว’”

“เจ้าคะ คิษย์ทราบแล้ว”

ฮั่วปิงจยืนโอสถให้นางขวดหนึ่ง และตำราเก่าแก่อีกสองเล่ม หม่าชวนหนีรับมา “นี่คือโอสถให้หยางฟง เป็นโอสถฟื้นฟูร่างกายจากบาดแผลภายใน และช่วยปรับลมปราณให้สมดุลเพื่อฝึกยุทธ์ ส่วนหนังสือสองเล่มนี้คือตำราหน้ากากเทพ เจ้าคงมีความทรงจำเก่าของเจ้าของร่างนี้อยู่บ้าง แม้นางจะอายุยังน้อย แต่เรื่องทำหน้ากากหนังมนุษย์ ถือว่านางมีพรสวรรค์ทีเดียว” ฮั่วปิงจเอ่ย สายตาเขาชื่นชมคุณหนูใหญ่ตระกูลหม่าไม่น้อย

“ส่วนอีกเล่มคือตำราสร้างมิติ เจ้าสามารถสร้างอีกมิติหนึ่งที่คู่ขนานกันในแต่ละขั้นของการฝึกจะทำให้เจ้าสามารถขยายมิติของเจ้าให้กว้างขึ้น มิตินี้เก็บของต่างๆ ได้ และที่สำคัญ ในมิตินั้น เมื่อเจ้าสามารถถอดจิตเข้าไปฝึกฝนวิชาจะมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นเท่าตัว แต่ขณะเจ้าถอดจิตเข้าไปฝึกในมิติ ร่างเจ้าที่อยู่นอกมิติจะเหมือนหลับใหล หากฝึกถึงขั้นสูงได้ เจ้าจะใช้ได้ทั้งสองมิติในเวลาเดียวกัน...” ชายหนุ่มเว้นวรรคเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อด้วยเสียงเรียบนิ่ง

“แต่เจ้าต้องระวังไว้ให้ดี ผู้ใช้มิติเวทในโลกนี้มีเพียงสามคน หนึ่งในนั้นคือเจ้า หากมีผู้ใดล่วงรู้ เจ้าอาจหาความสงบสุขไม่ได้ จะมีผู้ต้องการใช้ประโยชน์จากเจ้า เจ้าอาจมีภยันตรายถึงชีวิตได้ เอาละ ข้าก็พูดเสียยืดยาว เจ้าต้องพักผ่อนมากๆ ข้าไปก่อน อีกสองวันจะมาเยี่ยมเจ้าใหม่”

“คิษย์น้อมส่งอาจารย์”

เวินลั่วเหียนสาวใช้ซึ่งยืนคอยรับคำสั่งอยู่หน้าห้องเห็นฮั่วปิงจเดินออกมาจากห้องคุณหนู ก็ย่อตัวทำความเคารพก่อนจะรีบเข้าไปดูหม่าชวน “คุณหนูเจ้าคะ ท่านเป็นอย่างไรบ้าง เจ็บตรงไหนหรือไม่”

“เจ้าคือลั่วเหียนใช่หรือไม่”

เวินลั่วเหียนได้ยินก็ตื่นตะลึง รีบสำรวจคุณหนูของนางเป็นการใหญ่ “คุณหนูจำว่าไม่ได้หรือเจ้าคะ ท่านยังป่วยหนักแน่เลยเจ้าคะ บ่าวจะรีบ

ออกไปตามท่านผู้ปรุงโสดฮั่วให้นะเจ้าคะ”

หม่าชวนฉีรีบดึงมือล้วยเหียนไว้ “ล้วยเหียน ข้าไม่ได้เป็นอะไร ข้าเพียงมีนหัวเล็กน้อยเท่านั้น อย่าได้ตื่นตกใจไปเลย”

“จริงๆ นะเจ้าคะ อย่าหลอกบ่าวนะเจ้าคะ”

หม่าชวนฉีเห็นสาวใช้ยังดูตระหนกอยู่จึงรีบตัดบท “ตอนนี้ข้าหิวแล้วไปหาอะไรให้ข้ากินก่อนได้หรือไม่”

“ได้เจ้าคะ บ่าวจะรีบไปที่ห้องครัว คุณหนูรอบวาลักครุ่นะเจ้าคะ”

ขณะที่เวินล้วยเหียนก้าวเดินออกไป แม่ทัพกับสุหยินใหญ่ก็เข้ามาพอดี นางจึงทำความเคารพแล้วปลีกตัวไปอีกทาง

“ฉีเออร์ เจ้าพินแล้ว! รู้สึกอย่างไรบ้างลูกแม่” เมิ่งฉีเซียงเข้ามานั่งข้างเตียงบุตรสาวแล้วกุมมือนางไว้ ส่วนหม่าชวนตงก็ลืบทิศระหม่าชวนฉี

“พ่อรู้สึกผิดต่อเจ้าเหลือเกินฉีเออร์ หากไม่เป็นเพราะพ่อ เจ้าคงไม่ต้องเป็นเยี่ยงนี้”

“ท่านพ่อ ท่านแม่ อย่าได้กล่าวเช่นนั้น ข้าไม่ได้เป็นอะไรแล้ว ข้าแข็งแรงดี ข้ายังอยากกินอาหารด้วย ท่านทั้งสองอย่าได้กังวลและกล่าวโทษตัวเองเลย ไม่เช่นนั้นข้าคงรู้สึกผิดที่ทำให้ท่านทั้งสองต้องเป็นห่วง”

“ตายจริง! แม่ลืมนี่ไปเลยว่าเจ้ายังไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เมื่อวาน แม่จะรีบเข้าครัวไปทำของโปรดของเจ้ามาให้” เมิ่งฉีเซียงได้ยืนยันว่าบุตรสาวอยากกินอาหารก็รีบกุลีกุจอออกไปทำให้ทันที

เมื่อเหลือเพียงสองคนพ่อลูก หม่าชวนตงก็เข้ามานั่งแทนที่ภรรยา ก่อนเอ่ยกับบุตรสาว “ฉีเออร์ เจ้ารู้แล้วใช่ไหมว่าเจ้าต้องขึ้นเขาไปรักษาตัวกับท่านผู้ปรุงโสดฮั่วในอีกสองวัน”

“ข้าทราบแล้วเจ้าคะท่านพ่อ ไม่ต้องเป็นห่วงข้านะเจ้าคะ ผู้อาวุโสฮั่วจะดูแลข้าอย่างดี ไม่ช้าข้าก็จะแข็งแรง แล้วจะรีบกลับมาหาท่านพ่อ ท่านแม่ และพี่ใหญ่”

“ฉีเออร์ลูกรัก เจ้าโตขึ้นจริงๆ ไม่ใช่เด็กน้อยที่ร้องไห้เอาแต่ใจเหมือน

เมื่อก่อน พ่อจะให้ลี้ห้อยตามไปดูแลเจ้า” หม่าซวนตงมองหม่าซวนฉีด้วยความเป็นห่วง

“ขอบคุณเจ้าค่ะท่านพ่อ”

“พ่อจะออกไปก่อน เจ้าจะได้พักผ่อน”

“เจ้าค่ะท่านพ่อ”